

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 667/2021
17.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Васића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лазаревцу К бр. 247/20 од 24.08.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1 572/20 од 14.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лазаревцу К бр. 247/20 од 24.08.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1 572/20 од 14.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу К бр. 247/20 од 24.08.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 7 месеци и због извршења кривичног дела кршење забране утврђене мером безбедности из члана 340а КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 месеци, у коју казну му се, на основу члана 63. став 1. КЗ, урачунава време проведено у притвору, који се рачуна од 12.12.2019. године, када је лишен слободе.

На основу члана 83. став 2. у вези става 1. КЗ, према окривљеном АА изречена је мера безбедности обавезног лечења наркомана затвореног типа, која ће се извршити у заводу за извршење казни или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и иста ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од 3 године, а време проведено у установи за лечење ће се урачунати у казну затвора.

На основу члана 89а КЗ, према окривљеном АА изречена је мера забране приближавања и комуникације са оштећеном, на тај начин што је окривљеном

зобрањено даље узнемиравање оштећене ББ из ..., улица ... број .. у трајању од 2 године рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору, односно у здравственој установи не урачунава у време трајања ове мере и одређено да се ова мера може укинути пре истека времена за које је одређена, ако престану разлози због којих је одређена.

Наведеном пресудом обавезан је окривљени АА да на име паушала у корист буџетских средстава суда уплати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, као и да надокнади остале трошкове поступка о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 572/20 од 14.04.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА изјављена дана 07.09.2020. године, па је пресуда Основног суда у Лазаревцу К бр. 247/20 од 24.08.2020. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Васић, због повреде закона из члана 459. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 14. КЗ, а из образложења захтева произилази да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд у целини или делимично укине побијане пресуде или само другостепену пресуду и предмет врати првостепеном или другостепеном суду или да у целини или делимично преиначи побијане пресуде или само другостепену пресуду у смислу навода истакнутих у захтеву, а да у смислу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење пресуде одложи до доношења одлуке по захтеву.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи, да из диспозитива првостепене пресуде не произилази законски елеменат радње извршења кривичног дела из члана 194. став 1. ЗКП, - да је окривљени ... претњом да ће напасти на живот или тело, применио насиље према мајци, чиме би угрозио њено спокојство, телесни интегритет или душевно стање, - па се у радњама окривљеног не стичу сви битни елементи тог кривичног дела. Бранилац у захтеву даље наводи, да се окривљени критичном приликом налазио у неотклоњивој заблуди, која искључује кривицу, јер није могао да зна и није био дужан да зна, да ће прекршити меру забране безбедности забране приближавања и комуникације са мајком на удаљености од 100 метара, која је одређена пресудом Основног суда у Лазаревцу К број 194/2017 од 28.07.2017. године, будући да је лични психијатар АА и поступајући судски вештак у том предмету доктор

Оливера Младеновић по сопственом казивању на главном претресу од 05.08.2020. године, изјавила да је управо она одредила ББ – мајку окривљеног за персоналног сарадника окривљеном АА у извршавању мере обавезног лечења наркомана на слободи по наведеној пресуди, што је мајка без поговора, као своју обавезу прихватила и уредно извештавала све до хапшења окривљеног 12.12.2019. године, па се у радњама окривљеног не стичу битни елементи кривичног дела из члана 340а КЗ.

Из изреке првостепене пресуде, у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости, произилази да је окривљени АА у време и на месту ближе описаном у изреци те пресуде смањено урачунљив, али не битно, применом насиља претњом, угрозио спокојство и душевно стање члана своје породице, своје мајке оштећене ББ и прекршио забрану утврђену изреченом мером безбедности, тако што се расправљао са оштећеном... рекао јој да она није никаква мајка, претио оштећеној и тражио да му да 1.000,00 динара, говорио да је њој и његовом оцу сведоку ВВ боље да не славе славу 09. јануара, јер ће полупати кола гостију који буду дошли, након чега је попио лекове за смирење и заспао, а када се пробудио и када је оштећена спремила ручак, окривљени је све бацио са стола, због чега се оштећена осетила узнемиреном и уплашеном, па је све испричала свом супругу сведоку ВВ, а окривљени је на тај начин прекршио меру забране приближавања и комуникације са оштећенима ББ и ВВ на удаљености од 100 метара, те приступ простору око места становања и места рада оштећених, као и меру забране даљег узнемиравања оштећених која је изречена пресудом Основног суда у Лазаревцу К број 194/17 од 28.07.2017. године.

Одредбом члана 194. став 1. КЗ, прописано је да ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице, казниће се затвором од 3 месеца до 3 године.

По налажењу Врховног касационог суда, радње окривљеног АА описане у изреци првостепене пресуде представљају дрско и безобзирно понашање којим је он угрозио спокојство оштећених ББ и ВВ, и те његове радње представљају управо ону алтернативно прописану радњу извршења кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ, па се у радњама окривљеног стичу сви субјективни и објективни елементи тог кривичног дела за које је и оглашен кривим, а супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА од стране овога суда оцењени су као неосновани.

Из списка предмета произилази да је према окривљеном АА пресудом Основног суда у Лазаревцу К број 194/17 од 28.07.2017. године, због кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ, између осталог, изречена и мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећенима ББ и ВВ на удаљености од 100 метара, те приступ простору око места становања или места рада оштећених, као и забрана даљег узнемиравања оштећених.

Одредбом члана 340а КЗ, прописано је да ко прекрши забрану утврђену изреченом мером безбедности, казниће се новчаном казном или затвором до 6 месеци.

Чланом 29. став 1. КЗ, прописано је да није кривично дело оно дело које је учињено у неотклонивој правној заблуди, а ставом 2. истог члана прописано је да је

правна заблуда неотклоњива, ако учинилац није био дужан и није могао да зна да је његово дело забрањено.

По налажењу Врховног касационог суда, мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећенима ББ и ВВ на удаљености од 100 метара, те приступ простору око места становања или места рада оштећених, као и забрана даљег узнемиравања оштећених, према окривљеном АА изречена је правноснажном пресудом, због чега, у конкретном случају, нема места примени члана 29. КЗ, јер је окривљени несумњиво знао да је према њему вођен кривични поступак, да је правноснажно осуђен и да му је правноснажно изречена мера безбедности. Мајка окривљеног – оштећена ББ, истом пресудом, од стране психијатра и вештака, одређена је за персоналног сарадника окривљеног у извршењу мере безбедности обавезног лечења наркомана на слободи, али та околност не доводи у питање чињеницу да је окривљени био дужан и могао да зна за постојање мере забране приласка, комуникације, приступа око места становања и рада и даље узнемиравање оштећених, која мера је такође изречена том правноснажном пресудом, као и да је кршење те мере санкционисано, па су наводи захтева за заштиту законитости браниоца овог окривљеног којима се указује на неотклоњиву заблуду, од стране овога суда оцењени као неосновани.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић